

Bizalom

Fönt, a dombon, amely a késői napsütésben olyan lágy és gyöngéd hajlással emelkedett ki a lenti homályból, mintha a táj nőies válla világítana ki a város estélyiruhájának kivágásából, szemtől szembe talákoztam egyik késő délután a testet öltött bizalommal. Ha egy festő modellt keresne bizalmat allegorizáló festményéhez, ezen az alkonyon itt megtalálta volna. Pedig a modell mindössze a nyéresti tájból, mint háttérből, és három darabból állt. Egy főalakból és két mellékalakból. Egyszerű kompozíció, akár egy csendéleté. x

A főalak egy férfi volt, a két mellékalak meg egy viseltes puhakalap és egy madzaggal átkötött kis vulkánfiber koffer. A három holmi olyan mesteri elrendezésben, olyan arányosan, egymással oly meghitt és mégis laza kapcsolatban hevert a fényes fűben, hogy a látvány megragadóan allegória-erejű volt. Hárman együtt hiánytalanul kitették a bizalom csoportképét.

Nem tévedésből mondtam azt, hogy három holmi hevert a fűben, holott a egyik közülük ember volt. De egy alvó emberi test a természetben inkább tárgy a maga mozdulatlan személytelenségében és öntudatlanságában, mint élőlény. Egy szabad ég alatt alvó ember összeolvad a tájjal, mintegy a részletévé válik, akár egy bokor, egy kilométerkő, vagy otffelejttett ruhadarb. Ez a férfi pedig aludt. Mélyen aludt, egyenletesen lélegezve s teljes odaadással. Arcán halvány és ártatlan mosoly, mint az alvó gyermekén. Odalent, a domb aljáig érő város a kezdődő estében, a párák finom fátylai közt, áttetszőnek, légiesnek és valóságértelmennek tűnt, mintha csapán ennek az alvónak volna a boldog álma.

Kalapja ~~kár~~nyújtásnyira feküdt tőle, kofferja valamivel távolabb. Nem hiszem, hogy ennél a két vagyontárgynál a a gondosan maga alá terített, vékony felöltőnél az alvónak sokkal több jutott volna a világ javaiból. Valószínű, hogy ez volt mindene, az egész birtoka. A kofferban lehetett még egy beretva, egy pléhfenekű tükör, egy váltás fehérnemű s legfeljebb a másik nadrág. Valami szerszám is: talán kézigyalu, véső, kalapács, mer

az alvót én valahogy asztalosformájúnak néztem. Vándorló asztalosnak, aki itt ütkött tanyát éjszakára a dombon, magára huzva takarónak a nyári eget. Rögtönzött szálláshelyétől néhány méternyire eléggé forgalmas közut vitt a hegyi házak közé, sokan jártak arra most is s ő mégse érezte szükségesnek, hogy vagyont, a kalapot és a koffert a kezeügyébe helyezze elalvás előtt, minden eshetőségre készen őrizve és védve tulajdonját hozzájuk. Nem. Ez az ember úgy aludt őrizetlen felszereléssel, védtelen vagyona mellett önmagát és birtokát rábizva a világ becsületére, mintha egy bankár kitenné az ultra nyitott páncélszekrényét teljes készpénzállományával és részvénypakettjeivel, aztán elmenne mellőle.

Ez a férfi mindenesetre messzire ment a maga vagyontkájától: egészen az élmig, ami földrajzilag tulajdonképp már túl xxxvan a világ határán is. Mégsem félette az itt maradt holmiját senkitől. Pedig olyan könnyű lett volna akárkinék elvenni tőle akár a kalapját, kiemelni a kofferjéből akár a beretvát, akár az inget, esetleg mindenestül elvinni az egész felszerelést. Egy lépés és egy mozdulat, ami sem az éber tolvajnak, sem az alvó tulajdonosnak meg se kottyán.

De ezt az embert vérsáncoknál és árammal telített drótsövénynél is erősebben védte a saját bizalma a világban. Az alvó köré ez a sugárzó, rádióaktív bizalom valószínű büvkört huzott, amelyen a legmegátalkodottabb rosszszándék sem tehette át a lábát. Bizalma védelmében tiszta lelkiismerettel úgy aludt ott, aki mint aki tudja, álmában is tudja, hogy semmi bántódása nem eshetik, mert a világ, amelyben megbizik, haálából a tenyerére vette őt.

Álltam egy darabig az alvó fölött, néztem s nagy és bölcs oktatását hallgattam, amelyet egyenletes, mély lélegzése adott a bizalomra nekem. Igilyen biztonságosan lehetne élni valamennyiünknek, ilyen szép átengedéssel hajthatnánk álomra a fejünk, ha ember és világ úgy megbiznék egymásban, ahogyan ez a férfi átadja magát, kalapja és kofferja mellett álmódva a domboldal fényes fűvén.